

РЕШЕНИЕ

№ 16099

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **2610** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. Т. (А. Т.), [дата на раждане] в Република Гърция, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2063154 от 26.02.2026 г. на младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която на основание чл. 22 от ЗАНН е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП - "временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят заявява, че е собственик на управляваното МПС и няма законово вменено задължение да следи за регистрацията на автомобила. Излага доводи за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се липсата на преводач на разбираем за него език при съставяне на акта. Посочва също така, че валидността на регистрацията на МПС е възстановена на само един ден след като същата е изтекла. Според жалбоподателя, деянието извършено от него не може да се презумира като виновно, тъй като по никакъв начин не е знаел и не е могъл да разбере, че автомобилът, който е взела да шофира е с прекратена регистрация. Иска се отмяна на оспорената заповед за прилагане на ПАМ.
Ответникът - младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел

"Пътна полиция" – СДВР, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № GRAM-2063154 от 26.02.2026 г. на младши автоконтрольор към СДВР, Отдел "Пътна полиция" – СДВР, по отношение на А. Т. е приложена принудителна административна мярка " временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДВП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца", а като цифрово изражение на правната норма е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), г) от ЗДВП. Оспорената ПАМ е приложена поради това, че при проверка е установено, че разрешението за временно движение с №[ЕИК] е с изтекъл срок на валидност на 26.01.2026 г. Като отнети документи е посочено – СУМПС №[ЕИК]. Видно от отбелязването под текста на заповедта, жалбоподателят е получил препис от процесната ЗППАМ срещу подпис на 26.02.2026 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред с жалба, подадена на 27.02.2026 г. до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4855318 от 26.02.2022 г. съставен от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“, при СДВР, срещу А. Т., за това, че на 26.02.2026 г. около 16:39 часа в гр. С. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил С. Е. Ф. с рег № 812М799 и при проверка е установено, че разрешението за временно движение с №[ЕИК] е с изтекъл срок на валидност на 26.01.2026 г., собственост на "Аурум Билд" ЕООД, БУЛСТАТ[ЕИК]. Като отнети документи е посочено – СУМПС №[ЕИК]; 2 бр. Табели с № 812М799 и СРМПС №[ЕИК].

Като писмени доказателства по делото е представено Разрешение за временно движение на лек автомобил С. Е. Ф. с рег. № 822М858, с валидност от 27.02.2026 г. до 29.03.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДВП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9720/13.09.2024 г. на директора на

СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК. Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В случая с оспорената заповед е приложена ПАМ на осн на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявала моторно превозно средство с разрешение за временно движение с №[ЕИК], което е с изтекъл срок на валидност на 26.01.2026 г., като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП.

На първо място следва да се посочи, че неправилно административният орган е посочил в заповедта, че разрешението за временно движение с №[ЕИК] е с изтекъл срок на валидност на 26.01.2026 г. Видно от представеното по делото разрешението за временно движение с №[ЕИК], същото е издадено на 26.01.2026 г. и е със срок на валидност до 25.02.2026 г. Това обстоятелство е видно и от приложената по делото справка на МПС, от която става ясно, че от 26.01.2026 г. в 14:09 часа за автомобила С. Е. Ф. е налице първоначална регистрация – транзитна и рег. табели с № 812М799. Действително е с изтекъл срок на валидност, но на 26.02.2026 г., а не на 26.01.2026 г. Дори и да се приема, че това е техническа грешка на административния орган и същият е имал предвид с изтекла регистрация на 26.02.2026 г., то в случая оспорената ПАМ е приложена на неправилно правно основание.

Видно от данните по делото жалбоподателят А. Т. (А. Т.) е чуждестранен гражданин, роден е на 22.03.1984 г. с адрес в Република Гърция, който няма постоянен адрес на територията на Република България. Лицата без постоянен адрес на територията на Република България, какъвто е жалбоподателят, попадат в приложното поле на разпоредбата на чл. 171, т. 2б от ЗДвП (нова –

ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се отнемат временно табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение на правилата за движение по този закон, чийто водач няма постоянен адрес на територията на Република България. Цитираната ПАМ по чл. 171, т. 2б от ЗДвП се прилага до три месеца, а не както е посочено в заповедта „но не повече от 6 месеца“. Тук следва да се посочи и това, че в цитираната разпоредба липсва прилагането на ПАМ - отнемане на свидетелство за управление на МПС, а само временно отнемане на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство - до три месеца.

В случая административният орган в нарушение на материалния закон е приложил неправилна мярка спрямо жалбоподателя – чуждестранен гражданин без постоянен адрес на територията на Република България, поради което издадената заповед, само на това основание, се явява незаконосъобразна.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена и в несъответствие с целта на закона. Както бе посочено по-горе законодателят е предвидил специална разпоредба за лица без постоянен адрес на територията на Република България - чл. 171, т. 2б от ЗДвП, а съгласно, чл. 172, ал. 1, изречение първо от ЗДвП е посочено, че когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява. От анализа на цитираните разпоредби следва, че законодателят е предвидил по-лек режим за чуждестранните граждани без постоянен адрес, като им е дал възможност да заплатят незабавно глобата и приложената ПАМ да бъде прекратена, както и това, че при извършено нарушение от тези лица законът не предвижда отнемане на тяхното СУМПС. Предвид изложеното и в съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено незабавно след установяването му с издаване на Разрешение за временно движение на лек автомобил С. Е. Ф. с рег. № 822М858, с валидност от 27.02.2026 г. до 29.03.2026 г., следва изводът, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

В настоящото производство разноски не са претендирани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2063154 от 26.02.2026 г. на младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която е приложена ПАМ чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: